

# ***"Hvilken indvirkning har de folkelige protester haft på Egyptens udvikling fra et autoritært og repressivt regime, i retningen af et mere demokratisk regime."***

Jeg vil med denne præsentation, dels bygge videre på min synopsis og dels besvare nogle centrale spørgsmål, jeg selv har rejst i synopsisen ud fra pensum teksterne og de ift. min case relevante teoretiske perspektiver.

Min disposition vil derfor være følgende: Jeg vil tilstræbe en højere grad af afklaring på den problemformulering jeg skitserede i min synopsis, nemlig: *"Hvilken indvirkning har de folkelige protester haft på Egyptens udvikling fra et autoritært og repressivt regime, i retningen af et mere demokratisk regime."*

Dette vil jeg arbejde hen imod på følgende måde: Først vil jeg anvende Schumpeters definition, for at uddybe om Egypten kan bestå en minimalistisk demokrati test. Dernæst vil jeg bruge C. Tilly for at se hvad hans 4 definitioner kan belyse og hvad deres begrænsninger er. Efterfølgende vil jeg med afsæt i Karpantschov og Mikkelsen berøre Egyptens tilstand mht. politiske og civile rettigheder.

Sluttelig vil jeg foreslå en dagsorden, til vores efterfølgende diskussion, med henblik på at inddrage flere pensum perspektiver.

## **1) Schumpeter**

Grugel fremhæver at der til grund for Schumpeters minimalistiske definition lægger en antagelse om at "befolkningen i helhed er uegnet til deltagelse i beslutningsprocesser, derfor kan man ikke have tillid til majoriteten af befolkningen.

Sagt med andre ord er demokratiet en slags redskab for at institutionalisere menneskers konkurrence om magten.

Schumpeter anskuer demokratiet som en mekanisme for folk, hvorigennem de kan vælge deres ledere. Han understreger vigtigheden af at skrue ned for de populistiske forventninger, hvad angår det demokratiske system. Set med hans øjne er der en urealistisk forventning forbundet med folks deltagelse. Endvidere er der i litteraturen, en tendens til at ignorere lederskabets betydning, hvad angår kollektiv adfærd. Sluttelig mener Schumpeter at demokratiet ikke er andet end at folk alene præsenteres for en

mulighed for at acceptere eller afvise deres ledere. Sagt med andre ord, er demokratiet intet andet end at Folk skal vælge eller vrage deres repræsentanter.

Set i lyset af den seneste fase i Egyptens med militærets kup og indsættelse af deres egen mand, ville selv Schumpeters minimalistiske definition, dumpe Egypten i en demokratitest. Netop fordi at folk hverken fik reel mulighed for at afvise eller acceptere deres ledere.

## 2) Charles Tilly

Når vi kigger på C.Tillys skitsering af de 4 typer demokrati definitioner, vil det være med henblik på at se hvad de kan belyse ift. Egypten casen, samt hvilke begrænsninger definitionerne rummer hver for sig isoleret fra hinanden.

Først den konstitutionelle

Tilly mener at den konstitutionelle er:

a) Den tilgang der koncentrerer sig om et lands styreform og love der regulerer politisk aktivisme. Ved hjælp af denne tilgang kan man identificere landes styreform og udspecificere hvorvidt der er tale om en republik, et monarki, eller noget helt tredje. Man kan dernæst lave sammenligninger mellem landes retssystemer. Derudover kan man indenfor demokratier, også sondre mellem det præsidentielle system, det parlamentariske eller det konstitutionelle monarki.

I vores tilfælde er Egypten jo det som kaldes, " Den arabiske republik, Egypten. Ser vi Egypten ud fra denne konstitutionelle definition, ser Egypten jo lidt mere demokratisk ud, end hvis vi kiggede på den Egyptiske praksis.

Tilly nuancerer og fremhæver dog, at begrænsningen ved den konstitutionelle definition, er at mens den er god til de store historiske komparativer, så er den utilstrækkelig ift. at belyse lande hvor der er for stor diskrepans mellem ideale og praksis. Denne begrænsning viser sig tydeligt i Egypten Casen, hvor der er markant diskrepans mellem et erklæret demokratisk ideale og en ret undertrykkende og frihedsberøvende praksis.

Bruger vi Tillys substantive definition, ser vi noget andet:

b) Den substantive tilgang: Egner sig til at belyse de livsvilkår og den politik som et regime promoverer. Alt afhængig af om det pågældende regime promoverer menneskelig velfærd, individuel frihed, sikkerhed, og social lighed mm.

Tilly fremhæver 2 begrænsninger ved denne definatoriske model, jeg vil nøjes med eksemplificering af den ene: Denne tilgang fokuserer på det han kalder "outcom" som her betyder de resultater regimer producerer. Problemet er så at hvis man ønsker at kortlægge hvilken politiske orden det er som producerer: Menneskelig velfærd, eller individuel frihed, lighed mm. Så er denne model blind for en sådan kortlægning, eftersom den alene koncentrerer sig om "outcom" og ikke den bagvedliggende styreform. Min pointe er derfor at, den konstitutionelle definition er god til at kortlægge styreform, men dårlig til at se " outcom", den substantive model er omvendt.

c) Den tredje definition er den procedurale og den er fokuseret på valgene i et givent land. Denne model afdækker hvorvidt der er frie og større deltagelse i valg og om disse ændrer på regeringspersonerne og politikken i et land. Selvom denne model også kan anvendes til at se nærmere på folkeafstemninger og meningsmålinger, er den mest interesseret i valgene i et givent land. Denne model vil hjælpe mere i et land hvor der er regulere og rutinemæssige valg. Med denne model i baghånden kan man nemlig sammenligne flere valgprocesser over tid i det pågældende land.

I Egypten derimod, er situationen sådan at det første og eneste frie valg i landets historie, blev annulleret og magten blev kuppet af militæret i 2013 og det seneste valg i 2014, der endte med militærets mand genindtog præsidentposten, har rejst mange kritiske røster om legitimitet af hvad angår processen.

Denne procedurale models fokus på valg, gør at vi kan se hvordan valg foregår i Egypten eller andre steder, hvor mange der stemte, hvilke grupper der stemte mm. Men den er blind for de aspekter de to tidligere modeller kunne identificere.

d) Tilly nævner også den procesorienterede model, som han pointerer han nævner med inspiration fra Robert Dahl. Denne model er nok den strengeste demokrati definition, som ikke mange, hvis overhovedet nogen, hverken historiske eller nutidige demokratier kan overleve.

Jvf. denne procesorienterede model, findes der ideelt set ikke et demokrati i verden der opfylder betingelserne, heller ikke i USA, England mm. Sagt med andre ord lever hele menneskeheden under en ikke- demokratisk samfundsorden.

Der findes i stedet hvad Dahl kalder "Polyarkiske demokratier". Denne definition kan et " facade demokrati" som Egypten slet ikke bestå.

### **3) Karpantschof og Mikkelsen**

I Karpantschof og Mikkelsens beskrivelse fremstår demokratiet som en størrelse, der i nutiden, opfattes anderledes end den gjorde tidligere. I nutiden er demokratiet ideelt set opfattet som en styreform hvor den førte politik, er et fuldt ud repræsentativt udtryk for befolkningens ligelige deltagelse, indflydelse og ønsker. Dette, uden at nogen er blevet forhindret i at ytre sig, forsamle sig eller engagere sig.

Forfatterne præciserer også at idealerne ikke altid er af denne verden. Hvordan står det til i Egypten?

Min vurdering er at diskrepansen mellem ideale og praksis, i høj grad gør sig gældende for Egypten casen. Særligt når vi kigger på politiske rettigheder og civile rettigheder der skal sikre befolkningens mulighed for politisk deltagelse samt sikre dem imod overgreb fra det Egyptiske regimes side.

Kigger vi, på den meget korte tid efter post-Mubarak æraen, så ser billedet umiddelbart bedre ud end under Mubarak. Der er bredere deltagelse, store og forskellige befolkningsgrupper er både engagerede og deltager i større grad i offentlige debatter og demonstrationer. Der er også fremskridt ift. civile rettigheder, og folks beskyttelse imod overgreb og undertrykkelse idet militæret annullerer tilstanden af "State of emergency". En slags nødret der herskede siden attentatet på den Eypitiske præsident Sadat i 1981.

Alle ønsker på lige fod at gøre sin indflydelse gældende i det fremtidige Egypten de vil skabe, på trods af de ret divergerende interesser og forskellige visioner. Egyptens befolkning fremstår fragmenteret, splittet og meget heterogen i sammenligning med den danske eksempelvis, men alligevel er den korte tid efter Mubarak, med til at åbne op for små forhåbninger og den folkelige protest synes at belønne sig.

Men kursen med små fremskridt ift. rettigheder, og forandring mod det bedre, vender sig radikalt og drastisk når militæret vælter en folkevalgt præsident og kupper sig til magten i 2013- hvor alt vender tilbage til "bussiness as usual" tilstanden i Egypten. Nemlig årtiers status quo med militær magtens dominans over den civile vilje og folkevalgte autoritet.

Denne opfattelse bliver yderligere styrket af militærets genindførelse af "State of emergency" tilstanden. Dernæst kommer der en cyklus af undertrykkelser og overgreb.

Følgelig kan man sige, at set fra Karpantschof og Mikkelsens perspektiv er det som startede godt i post-Mubarak æraen, nu endt skidt.

Følgelig kan man fortolke Karpantschof og Mikkelsens position der kan siges at være en fortolkning af Charles Tillys perspektiv, som et perspektiv der ser tilbageslag i Egypten, på mange parametre: Bruger man deres tjekliste hvil der være mange krydser manglende: Politiske rettigheder, civile rettigheder og beskyttelse af c.befolkningen mm.

Hermed er jeg nået til en afslutning i mit oplæg. I forlængelse af synopsen og dette oplæg kunne det være interessant at inddrage yderligere pensum perspektiver. I må gerne opfatte

følgende perspektiver som forslag til en diskussion. Således at vi kan nuancere teorierne og sætte dem op imod hinanden endvidere kan vi blive klogere på empirien.

Følgelig vil jeg foreslå at vi kigger nærmere på

- 1) Grugels position overfor Schumpeters minimalistiske definition af demokrati?
- 2) Della Portas vurdering af de sociale bevægelser og deres kritik af det repræsentative demokrati?
- 3) Tarrow's sondring mellem contentious politics og social movement?